Н. Л.

Екранчик мобільного висвітлив його номер. Вона давно боялася дзвінків від нього, якщо вони надходили за годину до призначеної зустрічі. Такі дзвінки могли означати лише одне: зустріч скасовується. І зараз вона сидить за столом, дивиться на маленький апаратик, ще один недавній винахід людського генія, і не поспішає натиснути зелену кнопку, щоб почути: "ти вибач, але тут така справа…"

Жінка, яка сидить у своєму кабінеті за письмовим столом перед комп’ютером, є директоркою невеличкого музейчика.

Цю посаду зо два роки тому вона отримала завдяки йому. І хоча все складається нібито добре, радості від того нема.

Адже йдуть місяці й зливаються в роки, а обіцяне "ми скоро неодмінно відзначимо твоє призначення у твоєму новому кабінеті!" не настає.

Правду кажучи, кілька місяців тому, ще навесні, він як сніг на голову заїхав до неї, коли музей уже закрився. Несподівано зателефонував, що їде. Чи змогла би вона сказати йому, щоб він не їхав? Вони ж не бачилися бозна-скільки!

Вона тоді саме вживала таблетки від депресії, через які їжа набувала смаку риб’ячого жиру, а все перед очима ніби було змащене базарною каламутною соняшниковою олією.

Він приїхав і увійшов до неї з чорного ходу. А в музеї саме відбувалася науково-практична конференція, і представниці з регіонів тинялися по експозиції, чекаючи, коли директорка столичного музею вийде до них, поділиться передовим

досвідом. І вона вийшла за півгодини у блузі, застебнутій навскоси, із вогниками потойбічного щастя в очах.

— Ще тепленька, — сказала одна з учасниць конференції.

Вона почула, але їй було байдуже-байдуже, адже вона знала: в неї кохання, а не блуд.

Тоді він привіз пляшку коньяку, яку вона сховала в сейф, бо ж він пообіцяв, що настане день і вони вип’ють її, бо зараз він за кермом. Весна стала літом, а літо — осінню. Нарешті, він знову зібрався до неї, тепер уже на довше, але ж ось телефонує, щоби скасувати зустріч, мовляв, несподівана нарада! Вона заради нього відмінить будь-яку нараду! Навіщо ти кажеш про свої справи жінці, яка заради тебе відкладе будь-які свої справи? Хочеш її знову змусити пережити травму від того, що вона для тебе — зовсім не те, що ти для неї?

— Я не кажу такого… Але ж ти розумієш… — він починає пояснювати, які питання будуть вирішуватися на тій нараді.

Вона уриває зв’язок, він більше не передзвонює. І вона тоскно береться за мишу, зганяє з екрана чорний screen saver із фіалковими лініями і починає безладно блукати Інтернетом.

Невже доведеться знову пити ті кляті пігулки — снодійне на ніч та антидепресант уранці, бо ж інакше не зможе ні працювати на роботі, ні бодай щось робити вдома?

Вечорами директорка музею майже ніколи не поспішає додому. Сидить у своєму кабінеті перед комп’ютером, проглядає новини, читає книжки, слухає музику, дивиться кінофільми. Іноді водночас із інтелектуальною інформацією

несподівано відкриваються вікна порносайтів. Буває, вона сумно розглядає ці засмаглі тіла із силіконовими принадами.

Вона знає: там нема кохання. Але в її пам’яті живе болючий спогад, як кілька років тому, ідучи з нею вечірньою вулицею, її коханий жадібно озирався на молодих дівчат у міні й тугих джинсах, не приховуючи від неї свого захоплення тими ногами й місцями вище. Чому для чоловіків молоді сіднички означають аж настільки більше, ніж закохані очі?

А того вечора замість агресивних порносайтів, які ще й закрити швидко не виходить, і на екрані довго блимають огидні конвульсії імітацій кохання, їй відкрилося інше вікно.

На чорно-білому тлі з’явився червоний текст: ЧЕРВОНА РУТА (ЧЕРВОНА РУТА — не тільки популярна українська пісня, чи не єдина, яка українською мовою звучала на весь СРСР. Червона рута — це традиційне карпатське приворотне зілля). ПРИВОРОТ. Гарантія — 100 %. Нам допомагають зорі. Ми нікому не робимо лиха.

Чим привабило її, ніяк не поведену на ворожбі, це підозріле оголошення? Згодом вона думала про це. Певне, культовий український бренд у заголовку в поєднанні з російською мовою оголошення змусили її прочитати весь текст.

Вона й раніше думала про приворот, але тільки як про якийсь абстрактний сюжет. Теоретично її цікавило: а що, як дві жінки візьмуться водночас приворожувати того самого? Якщо обидві звернуться до однаково кваліфікованих ворожок, а то й до тої самої… Що тоді? Тоді їй мимоволі малювалася варварська картина розривання князя в полі двома кобилицями, і вона намагалася думати про інше.

Але ж ось і вона повелася на ту ЧЕРВОНУ РУТУ і написала листа на запропоновану електронну адресу. Їй відповіли миттєво. Далека ворожка спитала, де саме її адресатка зараз, день чи ніч на її годиннику? Мовляв, сама вона зараз перебуває в Архангельську. Сеанс найкраще проводити опівночі за московським часом, коли магічні сили ворожки найсильніші.

Але треба, щоб у клієнтки також було темно. Директорка музею відповіла, що в неї — східноєвропейський час. Ворожка сказала, що це — сприятлива різниця в часі. А також сказала, що й вона з України, тож радо допоможе землячці.

Між жінками зав’язалася довірлива електронна розмова.

Ворожка пояснила, що її технології не допомагають, якщо чоловік потрібен жінці для грошей чи для кар’єри. Але якщо він цікавить її як об’єкт кохання, її приворот неодмінно спрацює. Його дія розпочнеться найраніше по десяти хвилинах, найпізніше — по десяти днях. Єдине, вона має попередити: у нещодавно байдужого чоловіка може виникнути занадто сильний інтерес.

— Кохання не може бути забагато, — відповіла директорка музею рядком десь чутої поезії.

Ворожка назвала ціну. Цілком божеську. Стільки коштував светр, що його директорка хотіла придбати в маленькій крамничці неподалік від свого дому. Бежевий светр із маленькими ґудзичками спереду — схожий на той, який був на ній багато років тому на початку її стосунків із тим самим чоловіком. У директорки була картка із Web Money, якою вона іноді розплачувалася за музику з іноземних сайтів, і вона вмить перевела потрібну суму в еквіваленті для ворожки.

Жінці стало легше. Навіть якщо це й "розведення", Бог із ним! І не те заплатиш за добрий настрій! Директорка одягла навушники, ввімкнула "Велике славослов’я" Струмського.

Поринула у християнський спів і вкотре здригнулася від надривного: "Господи к тебе прибегох: научи мя творити волю твою!" Християнський Бог не схвалює приворотів. Але ж Він схвалює любов! А любові у світі так мало! Будь-що зробиш, аби її стало більше! Зрештою, ще невідомо, як той Бог ставиться до християнських веб-сайтів і до відпущення гріхів через Інтернет, які вони пропонують.

Плин святого поспів’я перебив поштовий дзвінок: ворожка вийшла на контакт у належний час. А директорка мало не забула про неї. Ворожка написала, що їй потрібна Його електронна світлина.

Коханий чоловік директорки музею був відомою особою, і його бадьорий фейс прикрашав багато веб-сайтів. Вона послала кілька лінків до Архангельська. Ворожка відповіла, з якою саме парсуною вони працюватимуть рівно опівночі за Москвою, об одинадцятій за Києвом. Потрібно, щоб його фейс був у неї на екрані. Потрібна максимальна синхронність.

Що робитиме ворожка в Архангельську — не її справа. Але ось інструкція, що має робити вона. Отже, потрібна КРОВ. Її кров. Бажано менструальна. Але якщо такої під рукою нема, можна просто порізати палець.

Директорка простягла руку до мармурового канцелярського приладу, який залишив на робочому столі котрийсь із її попередників. Взяла архаїчне металеве перо, якого ніколи не вмочували у каламар. Протерла його своїми парфумами. І коли годинничок у правому нижньому кутку

комп’ютера просигналізував 22:59, зробила щось на кшталт того, що робить лаборантка, коли бере аналіз крові. А рівно о двадцять третій зробила все так, як її проінструктувала архангельська ворожка (Свідомо не подається інформація, що саме треба робити з обличчям на екрані за допомогою крові).

Комп’ютер умить вимкнувся. І світло в кабінеті також.

Навкруги запанувала така чорна темрява, що директорка на якусь хвильку подумала, що осліпла. Вимкнувся електричний обігрівач, повіяло космічним холодом. У маленькому музейному садочку гучно завив пес. Директорка відчула чорний жах від контакту з холодом потойбіччя. Захотіла перехреститися, але права рука не слухалася. Та от поступово почали з’являтися тьмяні обриси чорних дерев за вікном.

Жах попустив. Десь у кінці коридора гукнув охоронець:

— Пробки вибило! Зараз поміняю!

Повернулося світло.

— Налякалися? — охоронець із нічним черговим зазирнули до її кабінету, — зараз усе буде нормально! То ми відразу два електрочайнички закип’ятили, тому, певне, таке сталося!

Ви вже нас вибачайте!

Увімкнувся комп’ютер. На годиннику 23:10. Вона ще цілком встигає на метро. Зателефонувала синові, щоб зустрів її біля виходу. Син сказав, що саме йде по пиво до кіоску, щоб вона передзвонила, коли сідатиме в метро. І коли вона вже одягала пальто, залунав мобільний.

— Ти ще в музеї? Слава Богу! То я таки їду до тебе!

Вона не встигла нічого відповісти, як він з’явився за вікном у саду, нетерпляче постукав у скло. Вона відчинила чорний хід. Він увірвався до кабінету, як навісний перелесник, рвучко схопив її в обійми. Відпустив лише тоді, коли вона сказала, що треба замкнутися. І з новою силою потяг її до казенного шкіряного дивана.

Дзвонив її мобільний, дзвонив міський у приймальні.

Вона знала, то її син. Бо ж метро вже не працює, а її нема.

Але коханий не відпускав її. Хоча сам він під час їхніх попередніх зустрічей завжди відповідав на свій мобільний. Не сповільняючи руху кохання, давав коментарі, що від нього хотіла світова преса, або спілкувався зі своїм збіса високим керівництвом.

Метро вже давно закрилося, але їхнє кохання тривало.

— Ви ще тут? — гукнув з-за дверей охоронець, певне, син зателефонував на вахту, — бо ваш син хвилюється. Сказали, що їдете додому, а вас нема. Сказати, що ви тут і заночуєте?

— Прожени його, — роздратовано стогнав коханий, — я так скучив за тобою!

Вона вже не мала сил, а він не зупинявся.

Фіранки не запнуто, світло увімкнено, кабінет на першому поверсі, думала вона. Її погляд упав на виріб народних майстрів, дерев’яну статуетку Лесі Українки, на якій зачепилася майка коханого. Музей — у центрі міста. Тут вони

навіть не почують третіх півнів. Бо ж із третіми півнями дія магії мала би скінчитися. А може, в комп’ютерного привороту якісь інші закони?

О третій ночі, коли вони пили чай з тим самим коньяком, він сказав, що завтра ввечері неодмінно приїде знову. А ще спробує заїхати в обідню перерву.

Це триває вже кілька днів. Він буває в неї чи не щовечора. Їй вартує великих зусиль відпровадити його пізно ввечері, бо він щоразу готовий ночувати в її кабінеті.

— Ти можеш позбутися своєї посади, — каже вона йому.

— То я піду старшим науковим до тебе в музей! Візьмеш мене?

— Тебе можуть вигнати з дому.

— То я піду жити до тебе! Чи я тобі потрібен лише з посадою й житлоплощею? — він знову тягне її до себе на коліна, знову лізе до ґудзиків на її кофтинці — від тих далеких часів, як розпочався їхній роман, вона не носить глухих светрів, купує собі лише светрики на ґудзичках.

А сьогодні вона вперше сидить сама у своєму кабінеті. Їй пощастило скасувати зустріч, бо пішла та сама кров, якої жадала далека комп’ютерна ворожка. (Можна собі уявити, який міг бути ефект, якби директорка скористалася не кров’ю з пальця, а ЦІЄЮ кров’ю). Він телефонує, питає, може, вона передумала, може, він усе-таки заїде? Гаразд, сьогодні нехай вона відпочине, але завтра він неодмінно приїде і вони будуть кохатися нетрадиційними способами.

Але то завтра, втомлено думає вона. А сьогодні вона сам на сам із комп’ютером, за яким, як виявилося, дуже скучила. Вони ж і не спілкувалися відтоді, як та ЧЕРВОНА РУТА запропонувала їй свої послуги! Ти завжди хотіла потойбічного знання, каже вона собі, тільки боялася його, ну от і маєш. А особливо захотіла після того, як потоваришувала з ним, із комп’ютером. Хто б іще показав тобі, наприклад, месу Алістера Кроулі в усій її аудіовізуальній величі? Іноді комп’ютер може бути кращим за чоловіка — і вимкнути його можна, якщо вже зовсім набридне, і відповіді на сакральні питання знає краще за багатьох чоловіків.

Але є питання, на які й комп’ютер не відповість. Наприклад, як знову відшукати архангельську ворожку? Вже годину вона блукає Інтернетом, але сайт ЧЕРВОНА РУТА не відкривається. Всі пошукові системи на запит "Червона Рута" видають тільки пісню Володимира Івасюка або інформацію про фестиваль 1989 року. І знову вона, певне, ночуватиме тут. Бо немає сил підвестися зі стільця, така сильна кровотеча. Можна викликати таксі, але вона боїться закривавити чиєсь авто. А перед комп’ютером так добре, він уміє заспокоїти. Принаймні, дуже намагається. Вона набирає "приворот кров’ю", заходить на сайт SANGUIS-HAEMA. І знаходить дуже багато вельми суперечливої інформації.